

Epilógus

*Melyet szerzett elválásuk
esztendejének utolsó napján*

Szerelemmel tartottalak,
puha szóval takartalak:
csöndjeimből fecsértél.
Semmi felé taszítottál,
hűből ketté szakítottál:
magam rossz társává tettél.
Szép vágyamat elvetélted,
igazam megfeszítetted:
hitemből levetkeztettél.

*

De mit hagytál, elég lesz,
egy világ ékítéséhez!

Négy haiku

G. F.-nek

Csobban a csöndben:
a hold fénymagokat szórt
miránk az éjjel.

Aranyló a nyár.
Cirpelő éj holdja
még nálad talál.

Elfonnyad a hold,
és vére hull az ágnak.
Többé nem várlak.

Terád találtam,
magamba feledkezve.
Kell most egy kis csönd.

Triptichon

I.

Kitakarítottam.
Kupacba dobtam
tavalyi pókhálót, lelki törmeléket.
Vágyamat is leporoltam.

Bennem minden tavaszt képzél,
a napokban benézel.
Úgy ígérted.

II.

Hosszú órák jönnek,
alkonyt szövő árnyak.
Csöppje hull a csöndnek:
csak estére várlak.

III.

Kattan
a zár.
Nyomaid
vigyázzuk:
én,
és a Csönd.

Címtelen búcsú

Ígéret voltál,
én igaz szándék,
s e néhány sor tán
késő, rossz ajándék
annak,
ki beváltatlan maradt.
Ne szabadkozz!
E néhány szó már
Nem tavaszt hoz.
Nincs zűr,
nem rág a bánat, és
nem leszek ki kiátkoz,
hisz nem maradt
nagy úr utánad,
legföljebb egy hiátus.